

See oli liig julgest ja hoopiselt üteldud. Willemi süda läks korraga täis, ta kargas püsti ja kaupmeest rinnust wapunustades, kirjus ta: „Ütled ja seda weel üks kord?“

Wacne kaupmees läks hirmu pärast koguni walgest, sest Willemi käsi haaras juba kõri ligidalt sinni. Willem wapunustas edasi. „Ütled ja seda weel üks kord?“ korras Willem oma käsimust. Wacne kaupmees nägi, et asjalugu õige halwaks minema lippus, sai suure waewaga wiimaks wälja: „Noh, siis palun ma tuhat korda andeks. Peale selle lastis kaupmees lepituseks oma kulu peal juua, nii et wiimati wana lõbus olef, mis selle ettetuleku läbi ähwardas fatteda, warsti jälle jalale seatud sai. Isegi Willem oleks õige heasse tujusse sattunud kui tal mitte weidi iseäralik ette ei tulnud, mis pärast Liisa wõera wastu sõbralikum olnud oli, kui kellegi teise wastu. Ta hakkas asja üle järele mõtlema ja arwas wiimati selle otša peale tulnud olemat.

„See on kõik kaupmehe ilusate riiete süid!“ Häkitselt tuli tal hea mõte. Kui kaupmees ärasõitma hakkas, astus Willem wäljas tema juure ja ütles:

„Mul oleks weikene palwe teie wastu; kas teie ei wõikis mitte nii lahted olla ja mulle oma riided, saapad ja toreda kaapfäbara ära müia!“ — Kaupmees nägi, et sin head „sehwti“ teha on, oli ühes nõuus, ja warsti oliwad soowitud asjad Willemi käes, kes nende eest hea raha maksis.

Postipoiss andis hobustele piitsa, wonger wuras edasi ja temaga ühes kaasreisijana kaupmees; ühes sellega hakkas ka Willem oma plaani kordamineku üle ennast rõõmustades, kodu poole uhe ülikonnaga sammuma.

See oli laupäewa õhtul olnud. Rõõmsa meelega heitis ta magama. Kuu aega ei tahtnud talle kõitsuguste lõbu-

jate kujukuste tõttu mitte sõba silma peale tulla. Wiimaks uinus ta magama. Ta nägi und, kuidas ta omaš toredas ülikonnas terwes linnas kõige suuremat imestust äratas, mille üle ta ise mitte wähe uhe ei olnud. Terwe linna ilusamad tüdrukud läksiwad tema pärast oma wabel tülili. Tema sai wiimati tülitsejatest neiudest ümber piiratud; iga üks tahtis teda näha, tema külge puudutatagi ja imestada. Korraga heljus Liisa inglina tema juure ja tõstis teda käresewast hulgast ülesse. Seal ärkas Willem ülesse, ta oli woodist maha kukkunud.

Oli juba hiline pühapäewa hommik. Kell oli 11 ära lõõnud. Willem hakkas ennast säädma ja ehtima, et selleks ajaks, kui inimesed harilikult kirikust tulles ennast Liisa trahteris kogusiwad, ta sinna minna ja ennast inimestest imestada lasta. Siitoti ja määriti juuksid, pesti silmuägu magusast haiswa seebiga puhtaks, tilgutati heasti lõhnewat eli riiete pääle ja säadeti lõpeks tore rummuga kübar oisefohe kullasse. Nõnda wäljaehitatud hakkas ta wiimati Liisa trahteri poole yunuma. Wärisewa kätega hakkas ta ukse lingist sinni. Doderud õnnis filmapilk oli tulnud. Üks läks lahti, kõitide filmad pöörsiwad tema poole ja weni-siwad suureks, siis aga järgnes lõymata — naer.

Siin pidi ta kõige tõstsemgi naerma hakkama. Kaupmehe weikene ülikond oli tugewa Willemi kohta hirmus weikene. Kuue käitsed ulatasid waewalt wähe alla poole küünarnukksid, peale selle oli ta kaitsebimiseks kitsas. Sameti püksid oliwad weesaabaste sisse pantud, weikene rumm kübar tantšis hädaohtlikut tantšu Willemi suure pea peal.

Willem läks ehmatuse ja wiha pärast walgest. Ta wärises kõigest ihust. Korraga wiskas ta rummfäbara peast,